علم ګل سحر

۲۰۲۱/۰۱/۱۴

د قرباني غويی

(لنډه کیسه)

هغه په دې لنډو ورځو کې زموږ سیمې ته راغلی و، تل به ارامه او چورتي ناست و او مخامخ به یې په ځیر ځیر کتل، له چا سره یې ډېرې خبرې نه کولې، په کور کې یوازې اوسېده. په دې دومره وخت کې چا څوك ونه لیدل چې د ده کور ته دې راغلی وي، په شونډو یې چا موسکا نه وه لیدلې، موږ به تل هڅه کوله چې خوشحاله یې وساتو، د ده د خوشحالۍ لپاره به مو د ټوکو ټکالو مجلسونه جوړول چا به چې هر څومره په زړه پورې خبره او یا ټوکه وکړه چې موږ به له ډېرې خندا بړوڼي په لاس کې نیولي وو او خندا به مو بښایسته ډېر ځنډ وکړ، خو هغه به نه خندل یوازې به یې وویل:

ـ هو دغسې ده.

او بیا یې ویل:

ـ ربښتیا چې ښه ټوکه وه.

ان څو ځله خو زموږ د ده په خندولو شرط کېښېښود خو دی نه یوازې چا په خندا رانه ووست بلکې خوشحاله مو هم ونه لید، معلم اکرم ورو، ورو ځان له خلکو ګوښه کاوه، د ورځې به هم ځان ته ګرځېده او یا به د کتابونو په مطالعه بوخت و، ما ته د ده علمي او پخې خبرې ډېرې په زړه پورې وې، کله کله به مازدیګر د ده کور ته ورتلم، کتابونه به مې امانت ورڅخه وړل او د مطالعه شویو کتابونو پوښتنې به ده راته حلولې، په هره برخه کې یې پوره معلومات لرل اوس نو هغه زما استاد و او زه به هر مازدیګر هغه ته ورتلم، یوه ورځ مې زړه وکړ پوښتنه مې ترې وکړه:

ـ استاده ځنګه ژوند یوازې او بې اولاده سخت نه دی؟

ـ سخت نه چې دوزخ دی.

ـ نو استاده نه شي کېدای چې له دې یوازېتوب څخه ځان وژغورې؟

ـ ولې نه شي کېدای، ډېر اسانه یوه د دار رسۍ او لږ څه جرئت په کار دی.

خپلې پوښتنې بېځایه راته ښکاره شوې، په خپلو پوښتنو پښېمانه شوم خو څه مې کړې وای، اوس خو مې پخپله شروع کړې وه، ومې ویل:

ـ نه استاده خدای دې نه کړې زما منظور دا نه و.

ـ ستا په منظور پوه شوم خو څو چې انسان، انسان شوی نه وي او انساني عاطفې کډه کړې وي، همداسې د مرګ پر پوله ژوند یوازې ښه دی، نور مې ونه غوښتل چې په خپلو پوښتنو سره یې پر زخمونو مالګې ودوروم په عمر کې یوازې او بې دوستانو او خپلوانو اوسېدل، د اولادونه درلودل تل خپه ارام او چورتي. . . او په لسګونو داسې نورې پوښتنې، ځان مې په تاخ کې په یوه اېښودل شوي پنډ کتاب بوخت کړ، هماغه کتاب مې امانت ورڅخه واخیست او خدای پاماني مې ورسره وکړه.

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

شپې ورځې یو په بل پسې تېرې شوې. اکرم به سهار وختي له کور څخه ووت او مازدیگر به هماغسي غلی کور ته راته او د باغچې د دېوال سیوري ته به دکتاب په لوستلو بوخت و، د ده د ژوند په هکله له موږ سره پوښتني هماغسي بې ځوابه پاتې وې، خو د لوی اختر د ورځې پېښې نه یوازې زموږ پوښتني حل کړې، بلکې د اکرم په ژوند کې یې هم ژور بدلون راوست، لکه چې له هغه وروسته به ده تل ویل وس چې مې عاطفه او له همنوع سره زړه سوی ولید، غوارم چې ژوند وکړم.

د اختر لمونځ مو ادا کړ، یو بل ته مو د اختر مبارکي وویله، ټولو نوې جامې اغوستې او خوشحاله وو، خو د اکرم په حالت کې د خوښی په همدې ورځ هم کوم بدلون نه و راغلی، هماغسي چورتي د لرګیو د خونې پر وړوکي بام د ګرم لمر پیتاوي ته یې ډډه وهلې وه او مخامخ سیمې ته یې په ځیر سره کتل.

زه په دې فکر وم چې په څه ډول هغه له ځانه سره بوځم چې څو شېبې په خوښی سره تېرې کړي، چې هغه راغږ کړ او زه یې هم بام ته وروبللم، په خوښی د لاس په اشاره یې وپوهولم چې مخامخ سرای ته وګورم، ما چې هغې خوا ته وکتل په لوی سرای کې مې غوبې تر سترګو شو، له ځانه سره مې وویل دا خو دومره مهمه خبره نه ده، هغه لکه چې پوه شوی وي د کېناستلو اشاره یې وکړه. ویې ویل:

ــ وګوره غوبې ته ښه په ځیر سره وګوره.

غوبې یې د قربانۍ لپاره دغه سرای ته چې له ده دمخه نور غوبان هم پکې حلال شوي وو، راوستی و. غوبې په ځیر ځیر یوې او بلې خوا ته کتل، د حلال شوي غوايي د څرمنې خوا ته ورغی، څرمن یې بوی کړه، بېرته یې سر راپورته کړ شا و خوا ته یې وکتل، بیا یې پر څرمن بوی وکېښ، څرمن یې پخپل شونډك واړوله راواړوله، بیا یې په څنګ کې بلې څرمنې ته پام شو. ورغی، ښه بوی یې پرې وکېښ، بېرته یې سر راجګ کړ، ما ته داسي ښکاره شوه چې پر خپل همنوع د ببوسې اوښکې تویوي او د هغه د قاتل په لټه کې دی، غوبې د سرای د یوې فلزي دروازې پر لوري منډه کړه.

دروازه یې په شونډك ووهله، خالصه نه شوه، ښکرونه یې ورته ټمبه کړل، خو ونه شول بیا د څرمنو خوا ته راغی څرمن یې بوی کړه او حیران دریان ودرېده.
اکرم هغسې چې د غوبي هر حرکت یې په ځیر سره څاره، ما ته وویل:

ــ وګوره غوبي ته وګوره، پر خپلو همنوعانو یې څومره خوا بده ده، بې له دې چې ووایې چې څرمن یې توره ده، سپینه ده، سره ده او که بل رنګ، بې له دې چې زما له قوم او خپلوانو څخه دی، که نه وي، وګوره حیوان وګوره، د بل حیوان په درد څومره دردمن دی. بې له دې چې څبرې ته یې وګوري، راشه وګوره د حیواناتو پاچا، اشرف المخلوقات هو، انسان اشرف المخلوقات څه څه کارونه کوي، د خپلو ګټو لپاره بل انسان په دار ځړوي، د رنګ، ژبې، قوم، نژاد او سیمې په نامه د نورو انسانانو وینې څښې او دومره له حیوان څخه هم زړه سوی نه زده کوي. زما ګران جان ګل یې په دې تور شهید کړ چې د دوی په ژبه یې خبرې نه کولې او جنازې ته یې ډېر خلك رانه غلل، چې د دوی په رنګ، څېره او جامې یې نه لرلې او نه د دوی له قوم څخه و او زما د تنکي زوی اسد جان په سر کې یې ځکه مېخونه ووهل چې نه یې څېره د دوی په ډول وه او نه د دوی له سیمې څخه و او لوی خدای په بله سیمه کې پیدا کړی و، مېرمن او اولادونه مې ځکه په لمبو کې وسوځېدل، چې د دوی د مخالف لوري په سیمه کې مې کور و او زه هو زه، زه ځکه داسي بدمرغه او خوار و زار شوم چې د دوی په ډول فکر مې نه کاوه.

اکرم په لوړ اواز شمېرلې- شمېرلې خبرې په داسې احساساتو سره کولې، چې د ډېرې زړه یې هم نرماوه، زما په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، خبرو یې دومره تاثیر درلود چې د ده په لنډو جملو کې مې هغه ټول تېر شوی حالت سترګو ته ودرېده، د هغه ځوان زوی مې ولید چې څو تنو وسلوالو له شکنجې او وهلو ټکولو وروسته د هغه لوړ دېوال نیمایې ته پورته کړ، په پېښو او لاسونو یې مېخونه ور ووهل او په دېوال یې ځړېدلی پرېښود. . .

د توغندي په تورو دودونو اوسرو لمبو کې مې د ده کورنۍ ولیدله، هلته لیرې یې مېرمن د لمبو په منځ کې د لرګیو او پخو خښتو تر امبار لاندې پرته وه او هڅه یې کوله چې ځان خپل کوچنۍ تې خوره ماشوم زوی ته چې د خونې په بل کونج کې لمبې ترې تاوېدې ور ورسوي. . .

اکرم مې ولید چې له سترګو څخه یې د ببوسې اوښکې رواني وې، یوې او بلې خواته یې منډې وهلې، خو څوك نه چې د ده اولاد د اور له لمبو څخه راوباسي نور مې غوبی هېر شو او د شلمې پېړۍ د انسان، انساني وحشت ته فکر وړی وم خو اکرم مې بېرته پام د غوبي لوري ته را وګرځاوه، ویې ویل:

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

ــ راځئ، راځئ چې له حیوان څخه یې زده کړو، راځئ عاطفه، زړه سوی او له ژوند سره مینه له حیوان څخه زده کړو، وګوره، وګوره. غوبی لکه چې د قاتل په لټه کې وي په قار قار یې یوې بلې خوا ته کتل، هلته لیرې یې واښه تر سترګو شول، ورغی بوی یې کړل خو ویې نه خوړل همداسې ورڅخه روان شو، نور هم ګرندی شو، د دېوال کونج ته لاړ، بېرته راوګرځېده سر به یې کله کښته او کله لوړ نیولی و، خو نا ځاپه ځای پر ځای ودرېده، غوږ یې ونیو په دې وخت کې د سرای په دروازه یوه ډله خلك راننوتل، د دوی شمېر اته نه تنه و د یوه تن په دواړو بغلونو لویې لویې چړې په چرمي پوښ کې ځوړندې وې، د غوبي چې ښنګه سترګې پرې ولګېدې د هغه پر لوري په بیړه ور روان شو، قصاب هم حملې ته چمتو شو او د غوبي پر لوري سوکه سوکه ور وخوځېده، غوبی هماغسې مخامخ ور روان و چې ښه ورنژدې شو قصاب هم ودرېده او چاړه یې په لاس کې سمه کړه، غوبي په خپته کې په ښکر وواهه، قصاب پر ځمکه ولوېده چې بیا راپورته شو غوبي یې پښو ته ښکر ټمبه کړ، تر یو څه ځایه یې په ښکرو کې اخیستی یووړ او بیا یې پر مځکه وویشت قصاب چې پوه شو نن له هغه غوبي سره نه دی مخامخ چې دی یې هره ورځ په غاړه چاړه راکاږي، نو د شا پر خوا یې منډه کړه.

له دې سره اکرم له واره چیغه کړه:

ــ ودرېږه په چا اموخته شوی یې، ته هم ویني تویوې اوس به دې حال ګورم.

او ما لومړی ځل د اکرم پر شونډو موسکا ولیدله له ځانه سره مې وویل کاشکې چې اوس بل څوك هم وای چې د د د خندا شاهد وای، غوبي په قصاب پسې منډې وهلې، نور ولاړ خلك هم یوې او بلې خوا ته سره خواره شول، د سرای په دروازه کې سره جرګه شو چې د غوبي د نیولو او حلالولو لارې چارې وسنجوي، څو شېبې وروسته یې غوبی کلابند کړ، غوبی پر خپل ځای ولاړ و، یوې او بلې خوا ته یې سترګې اړولې لکه چې د خپل اصلي دښمن په لټه کې و، خو هغه نه و، تللی و چې بل با تجربه قصاب راولي، د خلکو ډلې له څلورو خواوو غوبی کلا بند کړی و.

او شېبه په شېبه یې د محاصرې کړی تنګوله، کله چې سره ورنژدې شول غوبي پرې رامنده کړه، سپین کالي سړي ته سر ټمبه کړ او له دېوال سره یې جوخت کړ، نورو د شا له خوا په ډبرو وویشت خو غوبي د سپینو جامو وال سړی نه پرېښود، له دېوال سره یې سخت وواهه، د شا له خوا یو بل په تبر وواهه، غوبي د هغه پر لوري ورمنډې کړې او سپین کالي سړی تړې وژغورل شو، اوس نو هر یو خپل ځان بچ کاوه، غوبي یو ځل بیا څرمن بوی کړه او هلته ودرېده.

یو بل ځوان چې نیلي کالي یې اغوستي او د کلینرانو په دود سره خولۍ یې په سر اینبي وه راغی دا نورو ته یې وویل:

_تاسي په ټولو سره یو غوبی نه شئ نیولی، ورځ خو دلته دربانډې تېره شوه، یو بل ورته وویل:

ــ که دومره ښاغلی یې، ته یې ونیسه موږ خو خپل وس پرې وکړ.

شین کالی ځوان د سوك وهونکو په څېر په داسې حال کې چې په دواړو لاسونو یې پړی مخې ته نیولی و، د غوبي پر لوري ورروان شو، د غوبي چې سترګې پرې ولګېدې د هغه پر لوري یې منډه ور واخیسته، په یوه کونج کې یې راایسار کړ، د شا له خوا نورو په لوټو او ډبرو وویشت او هغه یې تړې وژغوره، وروسته دوی ټولو په ګډه د غوبي پر لوري یرغل ور وړ، د چا سره چړې د چا سره بېلونه او تبرونه وو او چا غتې ډبرې په لاسونو کې نیولې وې خو غوبي یوې او بلې خوا ته منډې وهلې، شېبه په شېبه پسې وحشي کېده، سر یې ټیټ اچولی و،کله به یې په یوه او کله په بل پسې منډې کړې ټولو ایله خپل ځانونه وساتل.

په دې وخت کې یو بل سپین ږیری قصاب راغی، ټول له هغه سره په یوه ګوشه کې ودرېدل د هغه خبرو او نصیحتونو ته یې غوږ نیولی و، بېرته ټول په یوه اتفاق سره د غوبي پر لوري ورروان شول، یوه یو څه رشقه هم غوبي ته ورواچوله هر دوو تنو د پړي یو او بل سر په لاسونو کې نیولی و او له څلورو خواوو سوکه سوکه د غوبي پر لوري روان شول، د غوبي ښکرو ته یې په ډېره ورتیا ول ور واچاوه او د مخ پښې یې په بل پړي دوربل شوې، همداسې په بل پړي کې یې د شا یوه پښه بنده شوه او دوه نور پړي یې هم غاړې ته ور ولوېدل، غوبی یې څملاوه غوبي لغتې وهلې، خو له ټولو خواوو په پړي ټینګ تړل شوی و، قصاب یې له واره پر مری چاړه راتېره کړه، د غوبي دواړه سترګې د څرمنې پر لوري کږې پاتې شوې.

علم ګل سحر

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څیر و لولئ